

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ZDROWIA¹⁾

z dnia

w sprawie ramowego programu nauczania w zakresie psychoterapii

(Dz. U.r.)

Na podstawie art. 8 pkt 2 ustawy z dnia o niektórych zawodach medycznych (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa ramowy program nauczania w zakresie psychoterapii

§ 2. Ramowy program nauczania w zakresie psychoterapii, zawiera:

- 1) zakres wymaganej wiedzy teoretycznej, którą psychoterapeuta jest obowiązany opanować w trakcie szkolenia w zakresie psychoterapii;
- 2) wykaz i zakres wymaganych umiejętności praktycznych, które psychoterapeuta jest obowiązany opanować w trakcie szkolenia w zakresie psychoterapii;
- 3) formy i metody zdobywania wiedzy teoretycznej oraz nabywania i doskonalenia umiejętności praktycznych;
- 4) formy i metody samokształcenia;
- 5) formy i metody kontroli wraz z oceną wiedzy teoretycznej i nabytych umiejętności praktycznych;
- 6) okres trwania poszczególnych etapów kształcenia teoretycznego i praktycznego;
- 7) egzamin końcowy, podczas którego kandydat musi wykazać się osobistą, społeczną i profesjonalną dojrzałością oraz zaangażowaniem w praktyce psychoterapeutycznej zgodnie z zasadami zawodu oraz standardami etycznymi.

§ 3. Ramowy program nauczania w zakresie wymaganej wiedzy teoretycznej, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 zawiera w szczególności:

1) Wybrane elementy wiedzy medycznej:

- a) podstawowa wiedza o zaburzeniach zdrowia psychicznego i ich leczeniu,
- b) podstawowa wiedza o najczęstszych chorobach somatycznych występujących u pacjentów ze wskazaniami do psychoterapii,
- c) wiedza o wskazaniach do farmakoterapii i o działaniu najczęściej stosowanych leków w szczególności psychotropowych, przyjmowanych przez pacjenta w czasie psychoterapii,
- d) organizacja opieki zdrowotnej w Polsce;

2) Teorie rozwoju człowieka:

- a) wybrane elementy wiedzy o osobowości i rozwoju człowieka w cyklu życia,
- b) podstawy wiedzy o czynnikach kształtujących rozwój człowieka i osobowość,
- c) podstawy psychologii, niezbędne dla rozumienia człowieka i prowadzenia psychoterapii,

3) Społeczne i kulturowe uwarunkowania psychoterapii:

- a) wpływ środowiska społecznego na kształtowanie się osoby i jej funkcjonowanie,
- b) wpływ środowiska na powstawanie zaburzeń zdrowia oraz na przebieg i trwałość wyników psychoterapii,

4) Teorie psychopatologii i diagnoza nozologiczna:

- a) mechanizmy powstawania i funkcjonowania zaburzeń psychicznych sklasyfikowanych w ICD i DSM, w których psychoterapia ma zastosowanie,
- b) aspekty psychospołeczne i biologiczne zaburzeń psychicznych sklasyfikowanych w ICD i DSM, w których psychoterapia ma zastosowanie,

5) Diagnoza psychoterapeutyczna:

- a) uzyskanie wiedzy na temat diagnozowania pod kątem możliwości stosowania danego podejścia,
- b) uzyskanie wiedzy na temat umiejętności konsultowania i zawierania umowy psychoterapeutycznej,

6) Metody psychoterapeutyczne:

- a) teoria procesu psychoterapeutycznego z uwzględnieniem czynników leczniczych w danym podejściu,
- b) społeczne i kulturowe uwarunkowania psychoterapii

7) Główne kierunki w psychoterapii:

główne podejścia i kierunki w psychoterapii (co najmniej trzy spośród pięciu – podejście poznawczo-behawioralne, podejście psychodynamiczne, podejście systemowe, podejście integracyjne, podejście humanistyczne), ich założenia, zastosowanie, skuteczność oraz ich ograniczenia.

8) Zagadnienia etyczne:

- a) ogólne zasady etyczne pracy psychoterapeuty, zasady etyczne obowiązujące w danym podejściu,
- b) potencjalne problemy etyczne.

§ 4. Ramowy program nauczania w zakresie kształcenia praktycznego, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 2 zawiera w szczególności:

1) Umiejętności i metody psychoterapeutyczne:

- a) podstawowe doświadczenie kontaktu z pacjentami,
- b) umiejętność stosowania technik psychoterapeutycznych,
- c) umiejętności funkcjonowania w relacji psychoterapeutycznej,
- d) założenia i praktyka procesu terapeutycznego z uwzględnieniem czynników leczniczych w danym podejściu,

2) Własne doświadczenie psychoterapeutyczne:

- a) psychoterapia lub inne własne doświadczenie w systemie indywidualnym lub grupowym umożliwiające uzyskanie wiedzy o własnym funkcjonowaniu,
- b) poznawanie własnych sposobów przeżywania i cech osobowości („terapia treningowa”, „psychoanaliza”, „własne doświadczenia” i inne metody obejmujące elementy autorefleksji, terapii i doświadczenia osobistego itp.) zgodnie z danym podejściem.
- c) elementy samorefleksji i analizy własnego funkcjonowania w relacji psychoterapeutycznej.

3) Superwizja pierwszych przypadków:

stosowanie zdobytej wiedzy w praktyce klinicznej.

4) Staż kliniczny:

Staż w zapewniający kontakt z pacjentami o różnej diagnozie.

5) Praktyka psychoterapeutyczna pod superwizją:

praca własna terapeuty w trakcie szkolenia polegająca na prowadzeniu pacjentów metodami psychoterapeutycznymi nabytymi w trakcie szkolenia, podlegająca superwizji.

§ 5. 1. Formy i metody zdobywania wiedzy teoretycznej, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 3 oraz nabywania doskonalenia umiejętności praktycznych, obejmują w szczególności:

- 1) Moduły, kursy, seminaria, warsztaty dydaktyczne, wykłady i inne określone metody dydaktyczne stosowane w danej modalności obejmujące szczegółowo określony zakres wiedzy teoretycznej, którą uczący się jest zobowiązany opanować.
- 2) Staże, staże kliniczne, zajęcia praktyczne, ćwiczenia, praktyki, seminaria i inne określone metody uzyskiwania umiejętności praktycznych stosowane w danej modalności, obejmujące szczegółowo określony zakres umiejętności praktycznych, które uczący się jest obowiązany nabyć.

§ 6. Formy i metody samokształcenia, o których mowa w § 2. ust. 1 pkt 4, obejmują:

- 1) studiowanie określonego zalecanego piśmiennictwa (czasopisma, podręczniki, monografie i inne niezbędne polecane materiały) zgodnego tematycznie z programem kształcenia w psychoterapii.
- 2) uczestnictwo w konferencjach i seminariach naukowych.
- 3) przygotowanie referatów, publikacji lub innych materiałów.

§ 7. Formy i metody bieżącej kontroli oraz oceny wiedzy teoretycznej i umiejętności praktycznych, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 5, stosowane w trakcie realizacji programu kształcenia w psychoterapii obejmujące teoretyczne i praktyczne sprawdziany oraz superwizje na określonym etapie kształcenia

§ 8. Czas trwania kształcenia wynosi co najmniej 1200 godzin w ciągu 4 lat szkolenia w zakresie psychoterapii w tym co najmniej:

- a) 590 godzin kształcenia teoretycznego oraz umiejętności i metod praktycznych.
- b) 100 godzin własnego doświadczenia psychoterapeutycznego lub ekwiwalentnego w systemie indywidualnym lub grupowym.
- c) 150 godzin superwizji indywidualnej lub grupowej.
- d) 360 godzin stażu.
- e) 2 lata praktyki psychoterapeutycznej pod superwizją w trakcie 4 letniego okresu szkolenia.

§ 9. Egzamin końcowy, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 7, obejmuje:

- 1) ocenę wymaganej wiedzy za pomocą sprawdzianu teoretycznego (testowego lub pisemnego lub ustnego), ew. pisemnej pracy końcowej.
- 2) ocenę umiejętności stosowania technik psychoterapeutycznych za pomocą sprawdzianu praktycznego.
- 3) ocenę osobistego funkcjonowania przyszłego psychoterapeuty w relacji psychoterapeutycznej dokonaną przez superwizorów i wyrażoną w formie rekomendacji.